

[Godskesen.]

normal, atter kommer til at staa overfor Samfundet som normal Samfundsborger og altsaa kunde moralsk drage Samfundet til Ansvar, fordi det tidligere, da han ikke var sig selv mægtig, har udsat ham for et saadant Indgreb i hans Livsvirksomhed. Jeg tror ikke, at denne Betragtning kan føre til, at Indgrebet skulde være ubeføjet; jeg mener, at de Grunde, der anføres for at foretage Indgrebet, er saa stærke, at det maa være tilladt. Men jeg tror, at den Betragtning, jeg nævner, nødvendigvis maa føre til, at man sætter saa stærke Kauteler som muligt, og det har da ogsaa glædet mig at se, at dette netop har været den højtærede Ministers og maaske endnu mere Folketingsudvalgets Tanke. Jeg glæder mig særlig over, at man her har faaet Værgen med. Det er jo udtrykkelig blevet slaaet fast i Folketinget, at der altid skal foreligge en Erklæring fra en Værge, og man søger gennem lægelig Vejledning at sikre sig, at Værgen handler paa et virkelig forsvarligt Grundlag. Jeg maa imidlertid sige, at jeg havde gerne set en lille Ændring, man kan sige en lille Skærpelse, heri. Jeg havde gerne set, at Regelen var blevet den, at der altid skulde være beskikket en Værge til at udtale sig om dette Punkt, selv om den paagældende i Forvejen i Almindelighed havde en Værge. Det er jo nemlig saa, at den almindelige Værge ingenlunde altid behøver at være en Mand, som kan antages at have særlig Interesse for vedkommendes Person og da navnlig særlig Interesse for disse Forhold. Grunden til, at vedkommende har faaet en Værge, kan være den, at der er tilfaldet ham en lille Arv, og saa har man maaske beskikket den Værge, man netop havde for Haanden, uden at det er en Mand, som har særlig Interesse for den umyndige. Af og til bliver en Kontorist paa Dommerkontoret beskikket til Værge for den, der saaledes faar en Arv, og man kan jo ikke vente, at denne Kontorist, som ellers ikke kender det mindste til den paagældende, skal have særlig Interesse for hans personlige Forhold. Jeg havde altsaa helst ønsket, at der her skulde finde en særlig Værges beskikkelse Sted, saaledes at, selv om den paagældende i Forvejen havde en Værge, skulde der nu særlig beskikkes ham en Værge til at bistaa ved denne Sags Ordning. Hermed er naturligvis ingenlunde udelukket, at det kunde være den samme Person. Hvis den Værge, han har i Almindelighed, anses for egnet til at røgte dette Hverv, kunde man selvfølgelig ogsaa give ham denne særlige Beskikkelse. Den højtærede Minister

har imidlertid, saa vidt jeg forstaaer, ment, at det vilde støde paa Vanskeligheder saaledes at beskikke en særlig Værge, naar der i Forvejen var en almindelig Værge. Jeg har dog ikke kunnet overbevise mig om, at det vilde være rigtigt at forlade det Standpunkt, jeg har indtaget, og det vilde derfor glæde mig, hvis det kunde lykkes under den Udvalgsbehandling, jeg gaar ud fra skal finde Sted, at finde en lidt stærkere Garanti. Jeg vilde ønske, at man vilde gaa til det, jeg nys har nævnt, at beskikke en særlig Værge. Men jeg vilde naturligvis ogsaa være meget glad, hvis man paa andre Punkter fandt stærkere Garantier, stærkere Kauteler mod den Fare, som jeg anser for at være saa stor, den, at den paagældende blev underkastet et Indgreb, der er afgørende for hele hans Livsvirksomhed, og at dette saa bagefter viste sig at være unødvendigt. Naar jeg siger, at det vilde være en stor Fare, mener jeg ikke, at det vilde være en nærliggende Fare; det vil sikkert kun være meget sjældent, at der kunde blive Tale om det. Med en stor Fare mener jeg, at hvis det viste sig, der var nogen Fare, vilde det være en stor Ulykke for den paagældende, at dette var sket.

Ærede Medlemmer vil af det, jeg her har sagt, kunne forstaa, at jeg tiltræder Lovforslagets Hovedtanke, men at jeg kunde ønske, at man særlig med Hensyn til § 2 overvejede, om der ikke kunde træffes endnu stærkere Kauteler mod, at der sker noget galt. Og med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Elisa Petersen: I 1921, efter at Befolkningen flere Gange var opskræmt af nogle særlig ondartede Sædelighedsforbrydelser, der var begaaet mod Børn, tog Dansk Kvindesamfund Initiativet til at samle Underskrifter til en Adresse til Justitsministeren, hvori krævedes virksomere Forholdsregler overfor Sædelighedsforbrydelserne. Adressen, der fik Tilslutning ogsaa fra andre Foreninger, samlede i Løbet af ganske kort Tid 105 000 Underskrifter, Mænds og Kvinders, og dette Tal viser jo tydeligt, at der her var rørt ved et Spørgsmaal, som i høj Grad havde Befolkningens Interesse. Gang efter Gang havde man jo set, at en Sædelighedsforbryder blev straffet, og efter udstaaet Straf blev han løsladt og gik ud igen, ikke fordi Myndighederne mente, at han nu var forbedret — absolut ikke, alle kyndige ved, og de vidste, at den degenererede Sædelighedsforbryder er Vaneforbryder, og at han